

graf, der angaar Boligforholdene. Hvis der nedsættes et Udvalg om det foreliggende Lovforslag, vil jeg dog antage, at dette Udvalg i første Linie skal holde sig til Lovforslaget, det er i hvert Tilfælde en Sag, der foreløbig kan give Udvalget nok at beskæftige sig med, og det er denne Sag, der haster. Jeg skal slet ikke underkende Værdien af at faa klaret baade Spørgsmaalet om Landmandsbanken, udenlandsk Kapital, Kreditindskrænkninger og alle de andre Spørgsmaal, det er selvfølgelig Spørgsmaal, der stadig er Genstand for Overvejelse; men jeg tror ikke, det i og for sig vil være tilraadeligt, at det Udvalg, der nedsættes om det foreliggende Lovforslag til Støtte til Erhvervene, giver sig i Lag med disse langt fra dette Udvalg liggende Opgaver.

Jeg har forstaaet den Stilling, Partierne har taget saaledes, at Partiet Venstre og de Konservative i og for sig er villige til at give hurtigt Svar, og hvis man forhandler Sagen videre, er de ogsaa villige til at føre en lignende Visnepolitik som i Fjor. Jeg tror, at Situationen i Erhvervsspørgsmaal maa siges at være af en saadan Alvor, at der nu er al Grund for Rigsdagens Partier til ligesom Regeringen og sammen med Regeringen at tage disse Spørgsmaal om Hjælp op til baade hurtig og velvillig Behandling. Der hviler, det indrømmer jeg en tidligere Taler, Ansvar baade paa Regering og Rigsdag, og naar jeg en Gang i Sommer har udtalt, at Rigsdagen skal blive stillet overfor sit Ansvar, var det fuldkommen rigtigt; det var Rigsdagen, der skulde træde sammen, Regeringen var jo sammen og var hver Dag tyngt af sit Ansvar. Jeg har ikke tænkt at tage noget Ansvar fra Regeringen, men har tænkt, at ikke blot skal Regeringen føle sit Ansvar, ogsaa Rigsdagen skal det, og nu er den Tid inde, da Rigsdagen skal tage Standpunkt til det foreliggende Forslag, som appellerer til Rigsdagens Ansvar.

Selvfølgelig er det fremsatte Forslag intet Ultimatum; som jeg har sagt, der er flere Muligheder for at forhandle om Enkeltheder. Men det er paa den anden Side et Forslag, der indeholder, hvad vi anser det for nødvendigt i store Træk at gennemføre, og selvfølgelig er det at forstaa saadan, at de væsentlige Led om Bidrag til Produktionens Igangsættelse og Tilvejebringelse af Midler, uden at der optages nye Statslaan, ikke kan bortamputeres af Forslaget. Det ærede Medlem Hr. Slesbager har talt om, ligesom det ærede Medlem Hr. N. Neergaard under Finanslovbehandlingen, at vi ikke vilde gaa til Ondets Rod. Det ærede

Medlem Hr. Trier har allerede talt om Ondets Rod, den kender vi særdeles vel, men vi har ikke mindste Udsigt til at finde et Flertal villigt til at gaa til Ondets Rod. Vil Venstre virkelig ned til Ondets Rod, maa det skille sig ud fra den kapitalistiske Samfundsøkonomi, til hvilken de hidtil har sværget; men det er ikke deres Mening, Roden er formodentlig derfor kun en Taleblomst. Men en Realitet er det, at vi har 51 000 arbejdsløse, at Tallet i Mandags ved den sidste Opgørelse steg med 3 000, at Krisen nu har vedvaret i flere Aar, at Arbejderne lider og tvinges til at bringe uforholdsmæssige Ofre, og at det nu er Tiden, hvor Lovgivningsmagten bør vise sin Villie til Handling, og hvor jeg paa ny understreger Ønskeligheden af, at denne Handling udøves meget hurtigt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kragh har Ordet for en kort Bemærkning.

Kragh: Den højtærede Statsminister, har nu citeret en Udtalelse, som Dagens „Nationaltidende“ tillægger mig, og som ikke har mere med Sandheden at gøre end Eventyrets Fjer med de berømte fem Høns, og da den højtærede Statsminister deraf mente at kunne slutte, at Venstre manøvrerer med to Ansigter i denne Sag, maa jeg under Hensyn til, at det jo er almindelig erkendt, at Statsministeren er en Virtuos i Anlæggelsen af Dobbeltansigt, nødvendigvis straks gøre Rede for, hvad jeg i denne Sag har udtalt baade paa det private Møde i Aftes og ved andre Lejligheder.

Jeg har dér udtalt, at hvis man kræver Værn for visse Erhverv gennemført ved Kriseforanstaltninger i Form af ændrede Toldsatser, maa saadant, hvis vi fra Venstres Side skal indlade os paa en Overvejelse af dem, være bygget paa Princippet Hjælp til Selvhjælp, paa Villighed til Ofre fra Kapitalens og fra Arbejdets Side og indeholde Sikkerhed mod Forbrugernes Udbytning ved en saadan Lovgivning, saaledes som Tilfældet var ved Lov af 29. Marts 1923. Vor Stilling vil derefter afhænge af, om vi finder Kriseaarsagerne parallelløbende med dem, vi fandt til Stede i 1922, og først og fremmest ogsaa af, om Foranstaltningerne kan indskrænkes til enkeltstaaende Omraader og kan blive kortvarige. Det, jeg har sagt, er, at Regeringen ved saadanne Forslags Fremsættelse kan foranledige disse Overvejsels Optagelse. Men Regeringen er forhindret i at foreslaa slikt, fordi Socialdemokratiet ved sin voldsomme, sin kortsynede Agitation mod Lov-